USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Z. E.**, zastoupený Mgr. Václavem Klepšem, advokátem se sídlem Varšavská 714/38, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2020, č. j. OAM-75/LE-BA02-ZA20-2020, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 2. 2021, č. j. 20 Az 22/2020 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2020. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobce podal žádost o azyl dne 1. 8. 2020 poté, co byl dne 29. 7. 2020 zadržen cizineckou policií, protože se pohyboval po České republice bez příslušného oprávnění. Stěžovatel původně odletěl ze země původu - Gruzie do Francie za účelem léčení. Z důvodu koronaviru zde však byly uzavřeny nemocnice, a proto odjel za kamarádem do Prahy. Žádost o mezinárodní ochranu podal z toho důvodu, aby se mohl léčit alespoň zde. K původu svých zdravotních potíží uvedl, že byl v roce 2015 v Gruzii přepaden, když převážel peníze z banky, utrpěl přitom bodné rány do břicha a rok a půl se poté léčil. Jednoho z útočníků poznal, byl to soused, policie mu však nemohla nic dokázat. Poté mu rodina útočníka vyhrožovala a v roce 2017 byl znovu přepaden a dvakrát udeřen do hlavy. Po napadení byl

tři měsíce v nemocnici. Na policii již nic nehlásil. Obavy z útočníků, kteří jej přepadli, označil za další důvod pro poskytnutí mezinárodní ochrany.

[3] Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je v plném rozsahu zákonné. Gruzie je považována za bezpečnou zemi původu, její právní řád poskytuje dostatek možností ochrany před soukromými osobami ze strany gruzínských orgánů, žalobce tyto prostředky v plné míře nevyužil. Pokud jde o kvalitu zdravotní péče v Gruzii za situace, kdy žalobce jako druhý důvod pro udělení azylu uvedl potřebu léčby v České republice, žádné konkrétní nedostatky nezmínil, ohledně svých zdravotních potíží neuvedl ostatně nic, co by odůvodňovalo závěr, že se nachází ve vážném zdravotním stavu.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodů podřaditelných ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V souhrnu je stěžovatel toho názoru, že správní orgán nezjistil s ohledem na jeho tvrzení řádně skutkový stav ohledně toho, zda je Gruzie skutečně bezpečnou zemí původu a jaká je úroveň zdravotní péče v zemi.

[5] Přijatelnost kasační stížnosti pak dle jeho názoru vyplývá *„z potřeby vymezení nároků tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu v kontextu § 116 odst. 2 zákona o azylu, tedy tvrzení o nebezpečnosti země původu v individuálním případě.“* S odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, má stěžovatel za to, že *„otázka nebyla v daném kontextu judikaturou řešena, přičemž vykazuje odlišnosti od tvrzení v řízení o mezinárodní ochraně obecně.“* Dále má za to, že krajský soud se svým postupem, zejména *„popřením existence tvrzení na straně žalobce“*, dopustil pochybení, které může mít dopad do jeho hmotně-právního postavení.

[6] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k vypořádání kasačních námitek, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. *„jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“*

[7] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

[8] Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky přijatelnosti kasační stížnosti nejsou splněny. Stěžovatelem uváděné důvody ve prospěch přijatelnosti jeho návrhu nejsou příliš srozumitelné a není zřejmé, jakou otázku by měl Nejvyšší správní soud vlastně posuzovat. V této souvislosti je třeba jen připomenout, že podle § 16 odst. 2 zákona o azylu (stěžovatel mylně uvádí § 116 odst. 2,

takové ustanovení však zákon nemá) „*jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*“ O kvalitu tvrzení stěžovatele tedy v tomto případě primárně nejde. Okolnosti projednávané věci pak nesvědčí ani žádným jiným důvodům přijatelnosti kasační stížnosti, svojí povahou se jedná o standardní, ničím nevybočující věc, jež byla také krajským soudem standardně posouzena a rozhodnuta. Nejvyšší správní soud tak nenalezl nic, co by vyžadovalo jeho zásah v rámci řízení o mimořádném opravném prostředku, proto kasační stížnost podle výše citovaného § 104a odst. 1 s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

[9] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 1. září 2022

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu